

**De
Nieuwe
Wereld
Serie**

HET
CLAIMING
RITUEEL

DEEL1

December 2018

Titel   Het Claiming Ritueel
Serie   De Nieuwe Wereld
Auteur   Bernadette Lugies
Redactie   Mirjam Eichner
Omslagontwerp Mei Visuals

ISBN   978 94 636 7280 1

Nur   285

www.bernadettelugies.com

© Bernadette Lugies- van Gijzen

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever of auteur.

Hoofdstuk 1.

Elke avond rond hetzelfde tijdstip werden de vuurpitten ontstoken. Het zwakke licht van de pitten verlichtte de straat amper, maar net genoeg om de mensen die op straat liepen te kunnen onderscheiden. Vroeger hadden de straatlantaarns de straten voorzien van verlichting, maar dat was al zo lang geleden dat ik me niet eens meer kon herinneren hoe het eruit had gezien. Met mijn rug langs de muren van de huizen gedrukt, schoof ik langzaam richting mijn doel. De mensen die op straat liepen hadden de aandacht bij elkaar en de soldaten leken me niet op te merken. Ondanks dat de verlichting slecht was, koos ik ervoor om in de schaduw te blijven. Afgezien van het feit dat na het luiden van de avondklok er eigenlijk niemand meer op straat mocht zijn, was het toch nog verrassend druk. De mensen die het zich konden permitteren liepen openlijk op straat en maakten zelfs een praatje met de aanwezige soldaten. De capuchon van mijn zwarte hoodie had ik al over mijn hoofd getrokken en ik wist dat ik in de schaduw niet snel zou opvallen.

Vorige week had ik de bakkerswinkel ook al voorzien van een nachtelijk bezoekje. Natuurlijk wist ik dat ik moest oppassen en ik dit niet al te vaak kon doen. Maar we moesten eten en sinds we leefden alsof we in de steentijd vast zaten, had ik ervoor gekozen om te stelen voor anderen. Zelf had ik het natuurlijk ook zwaar, maar er waren altijd mensen die het slechter hadden. Als een moderne Robin Hood zorgde ik er dan voor dat ze te eten kregen. Ik vond het wel een mooie vergelijking, Robin Hood en ik. Ik stal van de mensen die genoeg te besteden hadden en gaf het aan de armen. Hoewel “de armen” bijna altijd Carrie was.

Terwijl ik langs de huizen sloop hield ik de kletsende mensen die rond de vuurpitten stonden goed in de gaten. Blijkbaar voelden ze zich op hun gemak ondanks de marcherende soldaten, want het gelach was in de hele straat te horen.

Ongelofelijk dat ze zich zo vrij voelden, ik zou me nooit zó op mijn gemak voelen zoals zij deden.

De gezichten van de mensen werden verlicht door de vlammen uit de pitten. De soldaten liepen hun rondes en vulden sommige pitten met hout, de anderen lieten ze uitgaan.

Sinds de aanval moesten we genoeg nemen met de vuurpitten op straat.

In het jaar 2000 gebeurde er iets, waardoor we ineens zonder elektriciteit kwamen te zitten. Mijn vader vertelde dat we waren aangevallen met EMP-wapens. Daar waren al onze elektronische snufjes niet tegen bestand. In één klap hadden we niets meer aan onze mobieltjes, auto's, koelkasten et cetera. ICD en pacemakers deden hun werk niet meer. In de eerste weken na de aanval overleden voornamelijk de mensen die afhankelijk waren van de medische apparatuur.

Ik zat op school toen alle elektriciteit uitviel. We moesten allemaal naar buiten waarna we werden geëvacueerd door het leger. Het was erg indrukwekkend om al die stoere soldaten te zien.

Naast me huilden kinderen om hun ouders, maar ik was rustig en volgde de soldaten in stilte. Als makke schapen werden we in rijen behorend bij het dorp waarin je woonde geplaatst. Vergeleken met de rij van de stadskinderen, was de mijne erg kort.

Door de aanval deden de auto's het niet meer en moesten we lopend met de soldaten mee. Onze korte beentjes konden het amper bij houden, maar we bleven stevig doorlopen. We hoorden de soldaten praten over landen die ruzie met elkaar hadden en dat ze elkaar van de kaart wilden vegen.

Ik zag dat kinderen er nog banger van werden, maar ik luisterde aandachtig naar de gesprekken tussen de soldaten. De soldaat die vooropliep merkte dat ik meeluisterde en vertelde dat ik er niet over mocht praten met de andere kinderen, braaf knikte ik naar de grote man voor mij. Toen ik vroeg wat er was gebeurd kapte de soldaat, die naast me liep, me af.

Hij zei dat wat er gebeurde in de wereld, kleine meisjes zoals ik niets aan ging. Eigenwijs als ik was, tikte ik op de rug van de soldaat voor me en stelde hem dezelfde vraag. Dat leverde een lachsalvo op van de soldaten. Ze vertelden me toen dat alle elektriciteit was weg gevallen door een aanval, maar dat onze overheid het zou oplossen. Zeventien jaar later waren we nog steeds aan het wachten.

Ik was inmiddels aangekomen bij de bakkerswinkel en zag licht flikkeren achter het raam van de bakkerij. In de winkel zelf was het echter pikkedonker. Achter me werden de mensen die bij de vuurpitten stonden naar huis gestuurd. Ik stond aan de zijkant van het gebouw en bekeek de soldaten op straat. Ze waren bezig met het doven van de vuurpitten. De ene soldaat doofde de pit voor de winkel, terwijl de ander bezig was met het doven van de pit voor de bakkerij. Bijna elke avond werden ze rond hetzelfde moment gedoofd en werd het goed donker in de straat.

Ik voelde aan de deurklink om te kijken of de bakker de deur nu wel op

slot had gedaan. Mijn lockpick setje had ik bewust al in mijn tas gedaan. Maar de deur was niet op slot, de man leerde het ook nooit. Een opluchting ging door me heen, maar ik was wel op mijn hoede. Wat als dit een valstrik was? Ik wist dat ik in de gaten werd gehouden door de luitenant. Dat maakte het moeilijker om mijn ding te doen, maar op dit moment zou hij in zijn tent zijn. Of hij blafte orders naar de mensen onder hem.

Zachtjes drukte ik tegen de deur en deze schoot open. De zoete geur van versgebakken brood vulde mijn neusgaten en als protest liet mijn maag een zacht gerommel horen. Ik hield mijn adem in, maar er kwam zoveel lawaai uit de bakkerij dat het gerommel van mijn maag niet opviel. De soldaten in de straat waren al verder gelopen en stonden bij een vuurpit een aantal meters verderop. Zachtjes sloot ik de deur van de winkel en sloop op mijn tenen naar de balie. Het pad werd verlicht door de maan en het gaf de winkel een lichte gloed.

Ik stond voor de schappen met versgebakken brood en twijfelde welke ik mee zou nemen voor Carrie. Mijn hand schoot naar het brood die het dichtstbij lag. Als ik er meer dan één mee zou kunnen nemen dan was ze gereed voor een paar dagen.

Ik schrok van het gelach dat door de winkel heen galmde. Enkele soldaten en de bakker waren bezig in de bakkerij en blijkbaar was er iets grappigs gebeurd, want de bakker stond nog steeds hardop te lachen. Ik stond in de winkel en hield een oog op de deur terwijl ik het brood in mijn tas propte.

Uit gewoonte keek ik op mijn vaders horloge. Met de aanvallen was hij stil blijven staan op elf minuten over elf en had daarna geen seconde meer gelopen. Maar omdat hij van mijn vader was geweest, kreeg ik het niet over mijn hart om hem af te doen.

Toen er gerommel aan de andere kant van de deur klonk wilde ik het op een lopen zetten. Maar als ik weg zou rennen zou ik worden betrapt. Ik schoof de tas onder de balie en snelde naar de deur tussen de winkel en de bakkerij. Terwijl deze open ging werd ik klem gedrukt tussen de muur en de deur. Onbewust hield ik mijn adem in toen de soldaat de winkel in liep met een aantal broden. Ik ging op mijn hurken achter de deur zitten en gluurde naar de soldaat terwijl hij naar de balie liep. Ik maakte me zo klein mogelijk toen hij achter zich keek. Zijn ogen gleden over de deur en mijn hart ging als een razende tekeer.

Hij keek weer voor zich en legde de broden op de plank. Hij draaide zich naar de deur en maakte aanstalten om weer terug te lopen. Toen hij vlak

voor me stond stopte hij en bekeek de broden op de plank. Ik zag dat hij de broden telde en ik slikte de omhooggekomen gal door. Zachtjes ademde ik uit door mijn mond en hoopte dat hij me niet zou horen. Ik was in het zwart gekleed en hij zou me niet gemakkelijk kunnen zien, maar met het vuur van de ovens en het kaarslicht kon hij misschien wel een vorm achter de deur ontwaren. Als hij die zou zien, dan kon hij me snel genoeg achter de deur wegtrekken.

Ik ging in een start positie staan zoals de hardlopers altijd doen. Maar de soldaat werd geroepen door iemand uit de bakkerij en hij liep met een grijns om zijn mond terug naar de bakkerij en sloot de deur achter zich. Niet wetend hoe lang ik nog zou hebben voordat hij de winkel weer in zou komen, snelde ik bij de deur weg en greep de tas onder de balie vandaan. Terwijl ik de winkel uit sloop hoorde ik de soldaat tegen de bakker zeggen dat hij weer last had van muizen in de winkel.

Met de tas tegen me aangedrukt snelde ik via de schaduwen naar het huis van Carrie. Mijn hart klopte in mijn keel en de adrenaline nam het over. Ik durfde niet langs de voorkant van de huizen te lopen, dus ik rende langs de zijkant van een huis naar de achtertuinen richting Carrie.

Rond dit tijdstip sliepen de meeste mensen al, omdat ze de volgende dag moesten werken. Carrie zou al in bed liggen en ze zou me niet horen als ik haar huis binnen sloop. Al vroeg ik me af of ze haar bed uit zou komen als ze me wel hoorde.

De tuinen grensden allemaal aan elkaar en er mochten geen schuttingen tussen de tuinen worden geplaatst. Zo hadden de soldaten een beter overzicht wat er gebeurde in het dorp. Heggen waren echter wel toegestaan en daar maakte iedereen dan ook gebruik van om toch nog enige privacy te hebben.

De maan zat verscholen achter de woningen, waardoor ik volkomen in het donker liep. Hoewel mijn ogen aan het duister waren gewend knalde ik toch nog vol tegen Carrie's heg. Hij was een stuk hoger dan ik had verwacht en ik bleef met mijn voet haken achter een wortel van de struik. Met een duikvlucht belandde ik in haar tuin en ik vloekte zacht toen ik plat op mijn buik op de zanderige grond lag. Mijn knieën brandden en ik voelde hoe mijn rug tegensputterde toen ik op stond. Ik haalde een keer diep adem en strekte mijn rug. De tas lag een stuk verderop en deze graaide ik van de grond. Binnensmonds vervloekte ik Carrie dat ze haar heg niet had onderhouden. Ze wist dat ik regelmatig langskwam, dat had ze me immers zelf gevraagd. Dan kon ze er toch voor zorgen dat de heg was bijgewerkt.

Na het overlijden van haar man was Carrie alleen achter gebleven met

haar dochter. Het was inmiddels tien jaar geleden, maar nog steeds kon ze niet alleen voor haar dochter zorgen. Ik voelde me verplicht om haar te helpen.

De achterdeur was niet op slot toen ik aan de klink voelde. Bijna niemand in het dorp deed de deuren op slot. Het dorp werd omringd door hoge muren die door de militairen waren gebouwd nadat ze ons dorp hadden overgenomen. Iedereen voelde zich veilig achter de muren, maar ik was een van de weinigen die de deuren wel op slot deed.

Ik opende het eerste keukenkastje dat ik zag, deze was helemaal leeg. Bij het tweede en derde keukenkastje zag ik precies hetzelfde. Er lagen zelfs geen kruimels of lege verpakkingen. Ik kwam blijkbaar als geroepen. Ik haalde het brood uit de tas en legde deze in een keukenkastje. Uit de tas haalde ik ook een potje jam die ik uit de keuken van mijn moeder had meegenomen. Die zou het waarschijnlijk toch niet missen en Carrie en haar dochter konden wel wat lekkers gebruiken op brood.

Ik rommelde zachtjes in een keukenla op zoek naar een kladblok en een potlood. Toen ik deze had gevonden krabbelde ik een snelle notitie.

Eten in de kast, moet genoeg zijn voor een week.

Hoofdstuk 2.

Toen ik 's nachts thuiskwam en op bed ging liggen, viel ik gelijk in slaap. De adrenaline was uitgewerkt en een waas van moeheid viel over me heen.

's Ochtends werd ik wakker van het dagelijks appél van de soldaten. Het getetter van de luchthoorn was van mijlen ver te horen.

Ik gaapte, rekte me uit en stapte uit bed. Mijn rug protesteerde en een flauwe pijnscheut schoot door mijn knieën.

Ik was in slaap gevallen met mijn kleren nog aan, ik trok ze uit en gooide ze achter in mijn kledingkast. Niet wetende wanneer ik ze weer nodig zou hebben. De muffe geur van mijn trui verspreidde zich vanuit de kast en ik knalde de kastdeur dicht. Ik zou ze binnen kort echt een keer moeten wassen.

Schuifelend liep ik van de kledingkast terug naar mijn bed. Als ik vandaag flink in beweging zou blijven, merkte ik waarschijnlijk weinig van mijn rug.

Ondanks dat ik wakker werd met een stramme rug en zere knieën, was ik wel tevreden met hoe de nacht was verlopen. Carrie had eten voor een paar dagen en ik was wederom niet gepakt.

Ik stak mijn voeten in de slippers naast mijn bed en strompelde naar de badkamer. Er hingen twee washandjes aan de waslijn in mijn erg kleine badkamer. Een badkamer kon ik het niet eens noemen. Er was een gootsteen en er was een spiegel. De douche deed het niet meer omdat er geen watertoevoer was. Als ik wilde douchen dan moest dat of in de douchetent bij de soldaten of in mijn eigen woonkamer. Maar als ik thuis wilde douchen moest ik water gaan koken en sjouwen met emmers water. Dan was het makkelijker om me thuis in de ochtend met koud water te wassen en de douchetent te gebruiken in het geval ik een warme douche nodig had. Ik pakte een washandje van de lijn en depte deze in de emmer met steenkoud water.

Als ik 's nachts op pad ging dan smeerde ik mijn gezicht altijd in met roet, zodat ik nog moeilijker te zien en te herkennen was. Ik was gisteravond vergeten om mijn gezicht schoon te maken, waardoor ik er uitzag alsof ik door een schoorsteen was gekropen.

De roetresten veegde ik van mijn gezicht en ik doopte het washandje nog een keer in het koude water. Het water werd al snel grijs van de asresten. Dat betekende dat ik vandaag naar de beek zou moeten om

nieuw water te halen en dat ging waarschijnlijk wel weer problemen opleveren omdat het geen waterdag was. Maar ach, sinds wanneer hield ik me aan de regels?

Starend naar mijn spiegelbeeld vormde zich automatisch een glimlach rond mijn mond. Ik had het toch maar mooi geflikt vannacht.

***

Toen ik de bakkerswinkel binnen stapte zei ik zo overdreven mogelijk, ‘Goedemorgen iedereen.’

Sommige mensen begroetten me vriendelijk, anderen draaiden hun hoofd gelijk weer naar de balie.

Ik sloot aan in de rij en bekeek de spullen in de winkel. Overdag kon je veel meer bekijken dan in het maanlicht. De bakker had nieuwe koeken neergelegd en ik bedacht me dat Carrie dit keer toch pech had. Ze zou even moeten wachten voor ik weer een nachtelijk bezoek zou kunnen brengen aan de winkel.

‘Sophie?’ Mijn aandacht werd getrokken door de soldaat achter de balie en ik boog me om de mensen heen en keek in zijn richting.

‘Je moeders bestelling is klaar.’ Hij zette de tas met brood op de balie. Ik verontschuldigde me tegenover de wachtende mensen in de rij en liep naar hem toe.

‘Ik wil gerust wel even wachten hoor,’ mompelde ik en legde tien goudstukken op de balie.

‘Ze wil de bestelling zo snel mogelijk hebben,’ antwoordde hij terwijl hij de muntstukken pakte. ‘Oh, ik heb trouwens de bestelling moeten aanpassen, er is weer ingebroken vannacht.’

‘Alweer?’ vroeg de vrouw achter me en ik moest erg mijn best doen om niet te gaan grijnzen.

‘Wat verschrikkelijk, wie doet nou zoiets?’ Een vrouw met een bontjas keek boos in het rond.

‘Omdat niet iedereen brood kan betalen en dan ga je soms gekke dingen doen.’ Ik pakte de tas van de balie en keek recht in het woedende gezicht van de bontjas. Op mijn gemak bekeek ik haar te dure jas en besepte dat ik naar de vrouw van de slager keek. Een statige dame die overal over klaagde, maar genoeg middelen bezat om te kopen waar ze zin in had. Ik keek naar de tas in mijn hand en kreeg een zure smaak in mijn mond. Mijn moeder verschilde niet veel met de bontjas. Ook zij kreeg altijd haar zin. Ik zuchtte en liep naar de uitgang. Een oudere man legde een hand op mijn schouder en lachte bemoedigend. Hij mompelde geluidloos *dank je wel* en ik glimlachte terug.

Onderweg naar het huis van mijn moeder kwam ik altijd langs het huis van mevrouw Appelman. Ze keek op van de werkzaamheden in haar tuin en zei, ‘goedemorgen Sophie.’

‘Goedemorgen mevrouw Appelman.’

Ze kwam moeizaam omhoog en strompelde naar me toe. ‘Je mag gerust Margreet zeggen hoor,’ zei ze glimlachend, waarna ze me omhelsde. Ze legde een hand op mijn schouder en ze zuchtte diep. Ik zag dat ze iets wilde zeggen, maar ze keek ineens gefascineerd naar iets op mijn gezicht.

‘Je hebt nog een beetje roet op je oren zitten schat,’ zei ze met een knipoog en draaide zich weer om naar haar tuin. Snel veegde ik met mijn hand over mijn oren en zag inderdaad een zwarte streep op mijn hand verschijnen. Margreet wist niet wat ik ‘s avonds allemaal deed, maar ze kon het zeker wel raden. Af en toe legde ik ook iets in haar keuken.

‘Is het weg?’ vroeg ik, terwijl ik nog een keer over mijn oren wreef. Ze draaide zich weer om en bekeek me nog een keer goed.

Ze zuchtte een keer diep en pakte toen mijn gezicht vast.

‘Je ziet eruit om door een ringetje te halen.’ Ze plantte een kus op mijn wang. ‘Je doet me soms aan haar denken,’ in haar ogen was een verre herinnering te zien.

‘Ik weet het.’ Ik legde mijn handen op die van haar. ‘Ik mis haar ook.’ Ze glimlachte en scharrelde weer naar haar tuintje.

‘Oh, voor ik het vergeet.’ Ik pakte een brood uit de tas en legde deze op de tafel in de tuin. ‘Eet smakelijk, Margreet’.

‘Och meisje, dat moet je niet doen. Dat vindt je moeder nooit goed.’ Ze keek verschrikt naar het brood op de tafel.

‘Ze heeft genoeg aan drie broden.’ Vanuit mijn ooghoek zag ik enkele soldaten onze kant op komen. Ik had geen belang bij ze deze ochtend en maakte aanstalten om weg te lopen. Helaas was ik niet snel genoeg en werd op mijn rug getikt.

Er was er maar één die me op mijn rug tikte, alsof ik een klein kind was.

‘Bane,’ zuchtte ik dramatisch. ‘Wat wil je nu weer?’

‘Het is luitenant Bane als je me aanspreekt Sophie, hoe vaak moet ik het nog tegen je zeggen?’ gromde hij en ik begon te lachen.

‘Ja, ja.’ Ik rolde met mijn ogen om hem nog meer te irriteren. ‘Luitenant Bane, wat moet je van me?’ Ik hield de tas met broden tussen ons in. Ik was ervan overtuigd dat er ooit een dag zou komen dat hij genoeg van me had en dat hij een keer naar me uit zou halen. Ik gedroeg me soms ook wel als een klein kind als hij in de buurt was, maar hij haalde het bloed onder mijn nagels vandaan.

‘De generaal wil je spreken.’ Zijn ogen gleden over mijn gezicht en bleven steken bij mijn oren.

Shit, zag hij het roet? Margreet had gezegd dat het weg was. Eigenlijk had ze gezegd dat ik eruitzag om door een ringetje te halen. Ik moest iets tegen hem zeggen om zijn aandacht af te leiden.

‘Dat komt goed uit, aangezien ik nu naar zijn huis ga.’

Ik wilde me omdraaien, maar hij legde zijn hand op mijn schouder en boog naar me toe.

‘Ik weet dat jij degene bent die de broden heeft gestolen,’ fluisterend siste hij de woorden. ‘En vorige week heb je ingebroken bij de slager. Ik weet alleen niet waarom je het doet.’ Zijn warme, frisse adem kroop over mijn gezicht en kippenvel begon zich te vormen op mijn armen.

‘Dat is wel een hele serieuze aanklacht die je nu tegen me uit Bane. En dat tegen de dochter van de generaal.’ Het kwam er spottend uit en hij vernauwde zijn ogen.

‘Stiefdochter,’ verbeterde hij me, terwijl hij weer zijn gebruikelijke pose in nam.

Luitenant Bane was iets langer dan ik en ook een aantal jaren ouder. Hij was een knappe man en veel vrouwen wilden dan ook graag door hem worden geclaimd. Of hij altijd al een militair was geweest wist ik niet. Ik heb hem daar nooit naar gevraagd. Hij was een goede soldaat en de mannen respecteerden hem, maar voor mij was hij gewoon een klootzak eerste klas. Je zag hem nooit lachen en hij straalde een bepaalde autoriteit uit. Hij gaf je het gevoel dat hij nooit iets mistte, zijn ogen zagen alles. Misschien gaf hij me juist dat gevoel omdat ik dingen deed die tegen de regels waren.

‘Hij is niet thuis. Hij is in zijn tent.’ Hij pakte de tas met broden vast. ‘Ik breng deze wel naar je moeder.’ Hij kneep met zijn andere hand hard in mijn schouder en maakte aanstalten om weg te lopen.

Als hij de tas naar mijn moeder zou brengen, dan zou hij haar ook vertellen dat ik een brood aan Margreet had gegeven en dan had ik een probleem. Ik hield de tas stevig vast en trok hem naar me toe.

Met opgetrokken wenkbrauwen keek hij me aan.

‘Hij wil je nu spreken Sophie’.

‘Interesseert me niet. Ik heb mijn moeder beloofd dat ik de broden zou halen en brengen.’ Ik slikte zichtbaar en een flauwe grijns verspreidde zich om zijn mond.

‘Je bent bang dat ik haar vertel dat je het brood hebt weggegeven?’ constateerde hij en ik gromde zachtjes.

Margreet onderbrak ons beide door met het brood op de hand van de luitenant te tikken. Hij liet mijn schouder los en pakte het brood aan. Zag ik daar nou een golf van schuldgevoel over zijn gezicht trekken?

Ze mompelde dat ze geen honger had en dat ze niet wilde dat ik problemen kreeg. Ze liep terug naar haar tuin. Bane staarde naar het brood in zijn handen.

Ik keek naar Margreet, maar ze ging verder met het verpotten van haar aardappelen.

‘Nou, dan heeft ze toch nog haar vier broden,’ mompelde ik terwijl ik de tas losliet. ‘Wat zal ze gelukkig zijn.’

Ik voelde me verschrikkelijk. Ook al had Margreet haar aardappelen en kon ze deze verkopen. Het was winter en dat betekende dat ze niet genoeg aardappelen had om een fatsoenlijke maaltijd voor zichzelf te kopen. De mensen in ons dorp die het konden betalen om elke avond aardappels te eten, betaalden haar niet meer dan de minimale prijs. De rijken, zoals ik ze altijd noemde, zouden nooit eens een fooi geven, of een ander in nood helpen. Ze hadden nog liever dat er mensen doodgingen van de honger dan dat ze iemand meer zouden betalen of nog erger, iets van henzelf zouden moeten afstaan. Misschien moest ik eens met de generaal om tafel. Wellicht kon ik hem overhalen om meer voor de aardappelen te betalen, zodat Margreet in ieder geval zekerheid had dat ze altijd wat te eten had.

‘Je wilde me spreken?’ Ik walste de tent van de generaal binnen en verstoorde daarmee een vergadering. De mannen die rond de tafel zaten keken me verbaasd aan en de generaal zuchtte luid.

Declan Jones was één van de mannen en ik knikte even naar hem. Hij was de tweede luitenant in het leger van de generaal en een stuk vriendelijker dan Bane.

‘Inderdaad Sophie,’ zei de generaal en de mannen aan tafel grinnikten. ‘Maar zoals je ziet zit ik midden in een vergadering. Ik spreek je thuis wel.’ Hij wuifde me weg en ik vervloekte Bane in stilte.

Als ik het brood gewoon zelf had wegbracht, dan had Margreet haar brood kunnen houden en dan had ik niet in een tent vol militairen gestaan. Ik verliet de tent van de generaal en banjerde tussen de soldatententen door. Onderweg werd ik begroet door enkele soldaten. Waarschijnlijk deden ze dat om de generaal een plezier te doen. Ik groette ze terug en liep met een snelle pas naar het huis van de generaal. Het huis waar ik ook had gewoond na het overlijden van mijn vader, maar al na een paar weken niet meer welkom was. Mijn moeder was de allereerste vrouw die geclaimd werd en ze werd geclaimd door niemand minder dan de generaal. Oh, wat was ze gelukkig. Ze was de vrouw van de generaal.

Ik had dagen tegen haar geschreeuwd dat ze dit papa niet aan kon doen, ook al waren ze niet meer bij elkaar. Maar wie hield ik voor de gek, ze hield van macht en de generaal had dat in overvloed.

Kort na de aanval liep ze openlijk te flirten met de generaal. Het leek mijn vader niet veel te doen, maar ik hoorde hem soms huilen wanneer hij dacht dat hij alleen was. Sinds de generaal in beeld kwam was ze me liever kwijt dan rijk. Ik herinnerde haar aan een tijd die ze graag wilde vergeten. Ik was de smet op haar leven, een vlek die ze niet had gewild. En toen Anna werd geboren, werd het voor mij alleen maar erger. Anna was haar oogappeltje, haar trots. En ik, ik was de teleurstelling waar ze nog steeds mee te maken had.

In gedachten en met een depressieve wolk om me heen liep ik de keuken binnen van het huis van mijn moeder en de generaal.

‘Hoi Sophie, ik miste je al bij het ontbijt.’ Lanette was druk met het afwassen van de ontbijtborden.

Ik nam plaats aan de tafel en zuchtte diep. Dit trok haar aandacht en ze stopte met afwassen.

‘Ik moest naar de generaal.’ Ik keek naar de mand met aardbeien op tafel en voordat ze de mand weg kon halen, pakte ik er twee. Ik stopte er één in mijn mond en genoot van de zoete, sappige smaak. Mijn maag rommelde luid en Lanette keek me met een zorgelijke blik aan.

‘Wat heb je nu weer gedaan?’ Normaal gesproken zou niemand het in zijn hoofd halen om zulke persoonlijke vragen te stellen aan de kinderen van de generaal, maar Lanette en ik waren een ander verhaal.

‘Niets! Bane zei dat hij me wilde spreken.’ Ik stak de tweede aardbei in mijn mond. Aardbeien in de herfst, wie had dat gedacht.

‘Luitenant Bane bedoel je.’ Ze glimlachte en schudde haar hoofd. Ze zette een bord met brood voor me neer. ‘Het is maar goed dat ik plakken brood voor je heb achter gehouden. We hebben maar drie broden gekregen vandaag. Je moeder was furieus toen Jason ze vanochtend bracht. Hij kreeg er enorm van langs.’ Ze zette de jampot voor me neer en ik doopte mijn brood erin.

‘Jason, wie is Jason?’ Bane had waarschijnlijk de tas weer aan iemand anders gegeven. En zei ze nou drie broden?

‘Luitenant Bane.’ Lanette haalde me uit mijn gedachten. Ik keek achter me en verwachtte Bane daar te zien. Maar de keuken was leeg en ik keek Lanette vragend aan. Ze begon hardop te lachen.

‘Luitenant Bane. Zijn voornaam is Jason,’ zei ze op een toon die insinueerde dat ze vond dat ik het had moeten weten.

‘Hoe weet jij dat?’ Jarenlang liep hij al te marcheren in ons dorp en ik wist zijn voornaam niet eens.

‘Declan en hij zijn allebei luitenant. Luister je wel eens als ik je iets vertel?’ Ze lachte erbij, maar ik wist dat ze het meende. Ze kon zich er enorm aan ergeren als ik soms vast in mijn gedachten zat en ze geen contact met me kon krijgen.

Geërgerd pakte ze het bord weg en gooide deze in de bak met vaat.

‘Declan heeft Jason uitgenodigd om bij ons te komen eten.’ Ze stond met haar rug tegen het aanrecht gedrukt. ‘Vind je het leuk om ook te komen? Dan ben ik niet de enige vrouw aan tafel.’

‘Ik weet het niet. Ik heb het niet zo op Bane,’ bekende ik en ze knikte. De teleurstelling was af te lezen van haar gezicht en een schuldgevoel bekwam me.

‘Ok, ik zal erover nadenken.’ Ze glimlachte en op dat moment wist ik dat ze op mijn schuldgevoel had ingespeeld. Ze kende me te goed en wist vaak wat ze moest doen om me aan haar kant te krijgen. Ik wilde er net iets van zeggen toen de generaal de keuken binnen kwam. Lanette ging rechtop staan en begroette hem zoals iedereen in het dorp hem begroette. Ik weigerde hem te salueren, dus ging ik alleen rechtop staan en knikte naar hem.

‘Ik dacht al dat ik je hier zou kunnen vinden,’ zei hij glimlachend en gaf me een kus op mijn wang. ‘Goedemorgen Sophie, goedemorgen Lanette.’

‘Goedemorgen meneer.’

De benaming die ik voor hem gebruikte varieerde tussen generaal of meneer. Hij zou het ongetwijfeld fijner vinden als ik hem papa zou noemen, zoals Anna dat altijd deed, maar voor mij voelde het als een verraad aan mijn eigen vader. De combinatie vader en generaal was iets wat ik niet kon opbrengen.

‘Sorry dat ik zomaar de tent binnen kwam lopen, ik wist niet dat er een vergadering was. Bane zei...’

‘Luitenant Bane,’ waarschuwde hij me en gebaarde dat ik verder mocht praten.

‘Luitenant Bane zei dat je me per direct wilde spreken.’ Ik legde de nadruk overdreven op zijn naam en Lanette schudde haar hoofd.

Ik pakte een doek van het aanrecht en begon met het afdrogen van de vaat.

‘Je weet dat je dat niet hoeft te doen hè?’ waarschuwde ze me, terwijl ze knikte naar de generaal. Mijn moeder vond het niet gepast dat wij, de dochters van de generaal, arbeid verrichtten. Iedereen moest werken in het dorp, maar wij niet.

‘Ja, dat weet ik maar ik help graag,’ mompelde ik. Ik hield er niet van dat er een afstand was tussen ons en de dorpsgenoten. Ik was net als iedereen van vlees en bloed en voelde me niet verheven boven de rest van het dorp. Ik vond het al erg genoeg dat de rijken deden alsof ze beter waren dan de rest. Daarom hielp ik regelmatig met de werkzaamheden in het dorp. Mijn moeder ergerde zich kapot en dat leidde eens tot een felle confrontatie. De legerarts heeft zelfs mijn arm moeten zetten omdat ze deze uit de kom had getrokken.

‘Sophie schat, ik wil met je praten. Kun je even vijf minuten aandacht aan me schenken?’

Ik hoorde een vreemde ondertoon in zijn stem. Ondanks dat het een vraag was, voelde het aan als een bevel om mijn volle aandacht aan hem te geven. Ik legde de doek neer en ging weer aan de tafel zitten. Hij pakte zelf een stoel en nam plaats tegenover me.

‘Sophie, je moeder heeft me eraan herinnerd dat je nog steeds niet bent geclaimd.’

Voordat ik kon beginnen te steigeren hief hij zijn hand op en maakte me duidelijk dat ik mijn mond moest houden.

‘Ik wil dat je me laat uitpraten. Ik ben bekend met je visie op het claiming ritueel Sophie. Daar hoeft je me niet nog een keer aan te herinneren.’ Hij haalde diep adem en ik voelde dat er iets aan zat te komen waar ik niet blij mee zou zijn. Hij wist dat ik erg veel moeite had met het claiming ritueel. Voor mij voelde het als een verkapte vorm van vrouwenhandel. En sinds de situatie met Julia had ik er een nare bijmaak aan over gehouden.

‘Je mist momenteel de bescherming van een echtgenoot omdat je niet bent geclaimd. Daarom willen je moeder en ik dat je bescherming krijgt toegewezen.’

Terwijl ik begon te knarsetanden, ging hij onverstoord verder.

‘Op dit moment loopt er een inbreker rond in ons dorp. Hij heeft alleen nog maar winkels overvallen, maar voor je het weet stapt hij over op het inbreken van huizen en dan weet ik zeker dat jij ook aan de beurt bent. Ik vind het gewoon geen prettig idee dat je alleen bent en vooral ‘s nachts.’ Dat ik geen gevaar liep voor de inbreker kon hij natuurlijk niet weten en dat ze dachten dat het een man was, kwam mij alleen maar goed uit. Het feit dat hij van *je moeder en ik*, naar *ik vind* ging zorgde voor een raar gevoel in mijn maag. Hij maakte zich druk om mij, de generaal. De man die niet eens mijn vader was, gaf meer om mijn welzijn dan mijn eigen moeder. Zoals hij het bracht, kwam het op mij over als iets wat *hij* graag wilde. Hij was degene die wilde me beschermen.

‘Wij willen dat je iemand bij je hebt die je kunt vertrouwen en als het

erop aan komt, je kan beschermen.’ Dit klonk inderdaad als de generaal die ik kende. Zijn ogen prikten door me heen en opeens veranderde zijn blik van serieus naar verontschuldigend. ‘En als er dan iets anders uit voort vloeit, is dat natuurlijk mooi mee genomen.’

Ah, daar was het al.

‘En wie krijg ik als een schaduw achter me aan lopen?’ gromde ik en de generaal keek langs me heen. Ik kreeg al kippenvel op mijn armen voor hij verder sprak.

‘U had me nodig generaal?’ De zware stem van de luitenant galmde in mijn oren en ik keek vol ongeloof naar Lanette. Ze kreeg een grijns om haar mond en draaide haar hoofd weg om niet te laten zien dat ze moest lachen.

‘Ja, luitenant Bane. Dank je wel voor je komst. Ik heb je hier geroepen omdat ik graag wil dat jij op mijn dochter let tot we de inbreker hebben gevonden.’

‘Dat is een uitstekend idee generaal.’ Ik hoorde de voldoening in zijn stem en draaide mijn hoofd naar hem om. Mijn ogen moeten vuur hebben gespuugd, maar hij bleef me met een strakke blik aankijken.

‘Dit ga je niet menen. Ik heb geen schaduw nodig.’

Nee... Nee... Nee... Dit kon niet waar zijn. Van iedereen die hij me kon toewijzen, kreeg ik Bane. Degene die een enorme hekel aan me had en waarbij het gevoel geheel wederzijds was.

Opeens kwam er een beeld van Carrie in mijn hoofd. Paniek sloeg me om het hart. Als Bane continu bij me was, kon ik geen eten meer voor haar halen. Mijn ademhaling ging sneller en ik keek de generaal aan.

‘Nee alstublieft, dat is echt niet nodig’.

Ik hoopte dat de paniek niet te horen was in mijn stem toen ik zei dat ik me prima redde zonder bescherming. Ik had geen schaduw nodig en Bane had ik al helemaal niet nodig.

‘Sorry Sophie, dit is al besloten.’

Daarmee bedoelde hij dat ze dit al hadden besloten voordat het mij werd medegedeeld. Het maakte niet uit wat ik er tegenin zou brengen, het zou niets veranderen.

‘Ik voel me een stuk geruster als ik weet dat je door iemand wordt beschermd. Luitenant Bane is een uitstekende luitenant.’

‘Ik weet dat hij een goede soldaat is,’ zei ik. ‘Ik begrijp dat je het fijn vindt dat ik word beschermd, maar ik kan mezelf prima beschermen. Ik heb geen schaduw nodig!’

Ik sloeg mijn armen over elkaar en gedroeg me als een verwend makkend kind dat haar zin niet kreeg. Er waren immers genoeg vrouwen in het dorp die ook niet geclaimd waren en ook niet de “voordelen” van

het claimen hadden. Voordat ik nog iets kon zeggen stond de generaal op en pakte mijn bovenarmen vast.

‘Sophie, hou eens op hem een schaduw te noemen. Hij is er om je te beschermen. Je zult geen last van hem hebben en dit is het laatste wat ik erover te zeggen heb.’

De indringende blik van de generaal zorgde ervoor dat ik demonstratief mijn mond dicht klapte. Ik keek hem boos aan terwijl hij me losliet. Hij ging rechtop staan, salueerde naar Bane en verliet de keuken.

Bane stond nog steeds achter me en terwijl ik opstond hoorde ik hem achter me grinniken.

‘Ik zie je vanavond Lanette.’

Ik liep naar de keukendeur en hoorde dat iemand achter me aan liep.

Eenmaal buiten scheen de zon vol in mijn gezicht en dat was een welkome afwisseling met de donkere keuken. Maar de anders zo warme gloed had nu iets kils en dat had niet met het seizoen te maken.

Bane liep langs me heen en draaide zich plotseling om. Een grote grijns sierde zijn gezicht.

‘Succes met inbreken Sophie.’ Hij begon te lachen en liep weg.

Ik stak mijn middelvinger naar hem op, maar die zag hij niet.

Hoofdstuk 3.

Ik stond in mijn huis en keek de woonkamer rond. Dit was mijn ouderlijke woning, hier had ik met mijn vader gewoond nadat mijn moeder ons had verlaten. Na het overlijden van mijn vader ging deze woning automatisch naar mij. Maar het voelde te groot en te koud. De generaal bood aan dat ik bij hen zou kunnen komen wonen. Ik accepteerde het bod. Alleen wist ik niet dat mijn moeder me al na enkele weken zat zou zijn. Ze had me niet meer nodig nu ze met de generaal was getrouwd.

Met alleen een koffer met kleding en een matras nam ik weer mijn intrek in mijn ouderlijk huis. De generaal had me meerdere keren aangeboden om spullen voor me aan te schaffen, maar ik wist dat dat betekende dat ze uit andermans huizen werden gehaald om dan in mijn kamer weer te verschijnen. Als ik dit goed wilde doen moest ik het zelf verdienen. In het huis waren de helft van de spullen nog van mijn vader, de andere helft had ik gekocht van mensen in het dorp.

De eetkamertafel had ik van Lanette en Declan gekregen als een cadeau omdat ik op “mezelf” ging wonen. Ze wisten dat ik het huis uit was gezet door mijn moeder, maar ze kozen ervoor om te doen alsof ik zelf de keuze had gemaakt. De stoelen had ik gekregen van Margreet en het schilderij aan de muur was gemaakt door Carrie.

Ik plofte neer op de bank, liet mijn handen over mijn gezicht glijden en blies mijn ingehouden adem uit. Hoe moest ik dit nu gaan oplossen? Hoe had dit kunnen gebeuren?

Mijn bedoeling was om mensen te helpen, omdat niemand anders dat deed. Maar het was nooit mijn bedoeling geweest om mensen schrik aan te jagen door te gaan stelen. Ik deed het toch ook niet voor mezelf, ik deed het om mensen te helpen. Waarom begrepen ze dat verdomme niet?!

De foto op de schoorsteenmantel trok mijn aandacht en ik liep ernaartoe. Ik pakte het zilveren frame en keek naar de lachende gezichten van Lanette, Declan, Julia en mijzelf. Ik was bijna zeventien jaar toen we deze polaroidfoto hadden gemaakt.

Lanette had al een relatie met Declan. Julia en ik stonden er eigenlijk voor spek en bonen naast. Maar wat hadden we gelachen tijdens het

maken van de foto. Onze eerste foto samen, helaas bleek het ook onze laatste samen te zijn.

Ik zette de foto weer terug op de mantel en staarde er nog even naar. Toen ik terug wilde lopen struikelde ik over een boek. Een vreemde woede bekwam me en ik schopte het boek door de woonkamer. Ook de tafel, tijdschriften en andere boeken moest het ontgelden.

Bane verziekte ook altijd alles, als ik iets deed dan waren het zijn haviksogen die het hadden gezien. Regelmatig moest ik naar de generaal omdat hij me weer had verlinkt. Als ik aan het hardlopen was na het ingaan van de avondklok of wanneer ik me bij de beek bevond op een andere dag dan was- of waterdag. Hij had het gezien en me gerapporteerd bij de generaal. Hij was degene die het altijd verpestte en nu was hij degene die me in de gaten ging houden. En dat noemden ze bescherming!

Toen ik uitgeraasd was zag ik welke ravage ik had aangericht. De woonkamertafel was in drieën gebroken en lag tegen de openhaard aan. De geleende boeken van meneer Jager lagen aan de andere kant van de woonkamer. De waterflessen lagen naast de eetkamertafel.

Ik pakte ze van de grond en verliet de woning.

Het was rustig bij het beekje toen ik aan kwam lopen. Er waren een paar kinderen aan het spelen met de stroming van het water. Ze schrokken toen ik eraan kwam, maar toen ik naar ze glimlachte, ontspanden hun schouders en gingen ze verder met spelen.

Op mijn knieën in het gras probeerde ik de waterflessen te vullen. Normaal zou het te koud zijn geweest om in het water te spelen, het was immers al aan het einde van het jaar. Maar verrassend genoeg had het water nog een aangename temperatuur. Aangezien we het water niet gebruikten om te drinken zonder het gekookt te hebben, maakte het niet uit dat de kinderen er met blote voeten in stonden.

De jongens waren de meisjes aan het nat gooien en zij op hun beurt gilden en spatten de jongens nat. Het was een onschuldig spel tussen vijf- en zesjarigen. Eén van de jongens liep mijn kant op en gooide per ongeluk water in mijn gezicht. Met open mond keken de andere kinderen toe.

De jongen die mij nat had gegooid keek me met grote geschrokken ogen aan.

‘Waar haal jij het lef vandaan om mij nat te gooien!’ Ik besloot er een schepje boven op te doen en maakte me groter. Ik fronste mijn voorhoofd en liet een harde zucht ontsnappen.

Het gezicht van de jongen vertrok in een angstige grimas en hij stamelde iets wat ik niet kon verstaan. De gevulde waterfles hield ik achter mijn rug en toen hij stotterend een excuus probeerde te maken leegde ik mijn waterfles boven zijn hoofd.

De andere kinderen gierden het uit van het lachen en de jongen ontspande zich en lachte mee met de rest.

‘Ik was bang dat je boos zou zijn Sophie,’ bekende hij en ik aaide hem over zijn hoofd.

‘Ik word niet zo snel boos Beau.’ Ok, dat was een leugen. ‘Het is maar water,’ verbeterde ik mezelf en gaf de jongen een knipoog. Hij knikte en rende terug naar de anderen. Hij werd ontvangen door de jongens met klappen op zijn rug. Zes jaar oud en dan al machogedrag. De meisjes giechelden en snel gingen ze weer verder met het spel.

De net gevulde fles was weer leeg en ik zou hem opnieuw moeten vullen. Ik knielde weer neer in het gras in een poging om mijn flessen te vullen. Vanuit mijn ooghoek zag ik iemand onze kant op lopen. Het was Bane. Snel signaleerde ik de kinderen door te fluiten. Ze keken op en zagen hem ook. Nog nooit had ik kinderen zo snel het water uit zien rennen. Ze stonden even stil aan de waterkant en gluurden mijn kant uit.

‘Wegwezen nu!’ Ik wapperde met mijn handen in een poging ze weg te sturen. Ze bleven als bevroren staan en ik zag de twijfel op hun gezicht. Ze zouden enorm op hun kop krijgen als Bane ze rapporteerde bij de generaal.

‘Ik los het wel op, ga maar.’ Mijn stem klonk rustiger. De twijfel trok weg van hun gezichten en ze renden snel terug naar het dorp.

Aangezien het niet was toegestaan om bij het beekje te komen zonder dat er begeleiding was, ging Bane ongetwijfeld een preek houden. Het was immers geen was- of waterdag.

Ik zou te horen krijgen dat ik altijd de regels aan mijn laars lapte en daar had hij natuurlijk wel een punt.

‘Je weet dat je hier niet mag komen.’ Hij droeg zijn kenmerkende groene legerbroek, maar droeg ook een groene tanktop met een open blouse erover. Toen ik hem een uur geleden zag, had hij zijn officierspak aangehad. De mouwen van de blouse waren opgerold. Zijn gebruikte armen glinsterden in het zonlicht. Hij was overduidelijk aan het sporten geweest. Had hij me toen bij het beekje zien staan?

‘Het is mijn schuld Jason.’ Ik schrok toen Beau naast me verscheen.

‘Ik was aan het spelen in de beek en Sophie zag dat. Ze zei dat het niet mocht.’ Hij draaide verlegen met zijn voet en staaarde naar de grond.

Verbaasd keek ik naar Beau. Hij noemde de luitenant gewoon bij zijn voornaam. En deze jongen, mijn dorpsgenoot, had voor me gelogen. Hij

verzon een smoes om mij uit de problemen te halen. Bane's ogen gleden van mij naar Beau. Hij schraapte zijn keel en ik verwachtte dat hij er van langs zou krijgen.

'Het is al goed Beau. Ik weet dat je je verveelt, maar je mag niet bij het beekje komen als er geen soldaten zijn, dat weet je toch?' Hij aaide de jongen over zijn natte haren. Mijn mond viel open terwijl ik het tafereel bekeek. Wat was er in hemelsnaam zojuist gebeurd?

'Sorry Jason. Ik beloof dat ik het niet weer zal doen.' Hij salueerde en wilde wegrennen toen hij zich weer omdraaide. 'Je moet niet boos worden op Sophie ok?' Een glimlach kwam op zijn gezicht en hij rende weg. Halverwege keek hij over zijn schouder en zwaaide naar me.

Verbijsterd stak ik mijn hand op naar de jongen die zojuist voor me had gelogen en Bane had gevraagd om niet boos op me te worden.

'Aardige jongen,' zei ik meer tegen mezelf dan tegen Bane. Zijn strakke blik was weer op mij gefocust en zijn ogen leken door me heen te branden. Hij doorzag alles en hij wist ongetwijfeld dat Beau had gelogen.

'Beau is een lieve jongen die mensen beschermt die niet beschermd moeten worden.' Zijn ogen gingen van mijn gezicht naar de waterfles in mijn hand. Ik voelde mijn gezicht gloeien.

'Ik was van plan om ze te vullen,' bekende ik en zocht naar de andere waterfles die ik had meegenomen.

'Het is geen...' begon hij weer opnieuw en ik onderbrak hem.

'Ja ik weet het luitenant Bane. Het is geen waterdag en ik hoor niet bij de beek te komen als er geen soldaten zijn. Ik had geen water meer en wilde ze daarom vullen.' Ik zag de andere fles drijven en stapte in het beekje.

Mijn voet gleed over de stenen en ik probeerde mijn evenwicht te bewaren voordat ik mijn andere voet ook in het water zou laten glijden.

Ik vond een steen die stevig genoeg was om me te houden en al snel stond ik tot mijn enkels in het water. Het lauwe water stroomde langs mijn benen. Een stukje verderop dreef de fles langzaam naar me toe. Ik boog voorover om hem te pakken maar hij kwam in een andere stroming terecht en gleed een andere kant op. Ik draaide met de fles mee en voelde hoe mijn linkervoet weg gleed van de steen waar ik op stond. Langzaam begon mijn andere voet ook te glijden. De fles die ik nog vast had gooide ik in de berm. Terwijl ik wild met mijn armen stond te zwaaien om mijn evenwicht te bewaren, gleden mijn voeten steeds verder van de stenen.

Toen mijn voet uiteindelijk van de steen gleed viel ik achterover.

Twee armen werden opeens om mijn middel geslagen en werd ik staande gehouden. Met mijn rug leunde ik tegen Bane's borstkas en mijn trillende handen rustten op zijn onderarmen.

‘Dat ging bijna mis.’ Zijn stem had een brommende klank en van de schrik kon ik niets uitbrengen. Ik leunde nog steeds tegen hem aan. Zijn armen schoven verder voor mijn buik en hij hielp me om rechtop te staan. Zijn armen gleden van mijn middel en met zijn hand op mijn rug duwde hij me voorzichtig richting de wal.

Mijn benen trilden toen ik aan de zijkant stond. Terwijl hij mij naar de wal hielp, pakte hij mijn waterfles en stapte ook in het gras. Hij stak de fles naar me uit en schuld bewust pakte ik de fles vast. Ik durfde hem niet aan te kijken. Ik wist wat zijn ogen zouden uitstralen. Ik wachtte op de uitbrander, maar die kwam niet.

Als hij er niet was geweest, dan had ik op mijn kont in het beekje gezeten. Hij was voor mij het water in gegaan.

Toen ik opkeek zag ik dat hij zijn legerkisten uit deed en de sokken om zijn nek hing. Hij zuchtte, terwijl hij de kisten vastpakte en weer rechtop ging staan.

‘Als je morgen terugkomt dan kunnen we helpen met het vullen van je fles.’ Hij draaide zich om en liep richting het soldatenterrein.

Na het voorval bij het beekje ging ik direct naar huis en gooide de waterflessen naar binnen. Ik wilde de ravage in de woonkamer niet zien en deed de deur achter me dicht.

Ik besloot naar de generaal te gaan. Ik moest hem toch te spreken zien te krijgen over Margreet.

Toen ik naar de tenten liep zag ik Kathy, de tienjarige dochter van Carrie, terwijl ze aan het schoonmaken was. Ze was in opleiding om schoonmaakster te worden en ze begroette me vriendelijk. Ik pakte een vaatdoek en hielp haar.

Voor de aanval gingen kinderen naar de basisschool en leerden ze allerlei leuke dingen. Ze leerden onder andere nieuwe talen, rekenen, schrijven en geschiedenis. Je werd voorbereid om naar het voortgezet onderwijs te gaan.

Een aantal jaren na de aanval had de generaal een nieuw leerstelsel in het leven geroepen. Tot en met groep zes leerde je schrijven, rekenen, lezen en kreeg je geschiedenis. Daarna moest je kiezen wat je wilde worden na de basisschool. Er was geen voortgezet onderwijs meer, kinderen moesten gelijk aan het werk.

Wat een façade was dat. Het had prima kunnen werken als de kinderen ook echt mochten kiezen, maar de keuze werd voor ze gemaakt. De arme jongens werden opgeleid tot soldaat, de rijke jongens en alle meisjes kregen de beroepen van hun ouders toegewezen.

Zo werd de bakkerszoon opgeleid tot bakker en de bakkersdochter opgeleid om in de winkel te staan. De dochters van de schoonmaaksters werden opgeleid tot schoonmaaksters of wasvrouwen.

Dit was een van de dingen waar ik als eerste over klaagde bij de generaal. Alles werd bepaald voor de kinderen, ze kregen niet de kans om zich te ontwikkelen. De status van hun ouders bepaalde hun toekomst en dat vond ik oneerlijk.

De generaal echter trok zich niets aan van mijn geraas en wilde me niet verder aanhoren. Ik werd hardhandig door mijn moeder bij de eetkamertafel weggetrokken.

Waar haalde ik het gore lef vandaan om de geweldige en vooruitstrevende ideeën van de generaal in twijfel te trekken? Met een dik blauw oog verliet ik het huis van mijn moeder.

‘Sophie?’

‘Sophie?’ Kathy’s stem haalde me terug uit mijn pijnlijke gedachten.

‘Eh... Sophie. Ik wil niet vervelend doen, maar je bent nu al bijna tien minuten bezig met deze douchecabine.’ Een rode blos trok over haar wangen en ze besepte dat ze het tegen de dochter van de generaal had. ‘Hij zal nu wel goed schoon zijn, denk je ook niet?’ Ik knipoogde naar haar en ze ontspande.

‘Ja, dat denk ik ook wel,’ ze grinnikte en liep naar een andere douchecabine.

Het waren eigenlijk niet meer dan een aantal schotten met een kleed ervoor. Het water uit de douchekop was een zeikerig straaltje, maar we hadden in ieder geval een douchegedeelte in ons dorp.

De douchetent werd voornamelijk gebruikt door de mensen die niet de luxe hadden om thuis water te verspillen aan douchen.

De rijken douchten zich in hun eigen comfortabele huis met water dat ze kookten en hadden daarom de tent niet nodig. Er waren vaste tijden voor het douchen in de tent, zogenaamd om te voorkomen dat de tent overvol werd. Eigenlijk waren de tijden opgezet om te voorkomen dat we gingen flikflooiën in de douchetent met de soldaten. Natuurlijk werd dat alsnog gedaan, maar omdat het tegen de regels was konden ze mensen daarvoor straffen.

Tammy kwam naast me staan en ging met haar doek over de stang van het douchegordijn.

‘Wat was dat nou tussen jou en luitenant Bane?’

‘Ik wilde mijn water flessen vullen maar werd door hem betrap,’ antwoordde ik eerlijk en ze stopte met schoonmaken.

‘En daarom moesten jullie zo klef doen in de beek?’ Jaloezie droop van haar woorden.

‘Klef? Ik weet niet wat jij klef vindt. Ik viel en hij ving me op. Anders had ik op mijn reet in het beekje gezeten.’ Ik probeerde het luchtig te brengen, maar Tammy’s gezicht werd steeds roder.

‘Jij doet ook alles tegen de regels in hè.’ Ze lachte, maar ze had zichtbaar moeite met mijn verzet tegen de regelgeving van de generaal.

‘Het is belachelijk dat we maar op twee dagen in de week water mogen halen. Niet iedereen kan het dure water uit de supermarkt betalen,’ mopperde ik. Ik vervolgde mijn weg richting de wasbakken. Kathy’s mentor, Annet, knikte om aan te tonen dat ze het met me eens was.

‘Ik kan geen water kopen hoor. Man, ik kan amper eten kopen.’ Ze liep achter me aan naar de wasbakken.

‘Ik ben blij dat er tenminste iemand voor ons op komt.’ Ze sloeg met haar hand hardhandig op mijn schouder.

Mensen zoals zij waren voor mij de reden om tegen de regels in te gaan. Ook al haalde ik daarmee de woede van anderen op mijn hals. Ik deed het om ze te helpen. Om voor ze op te komen omdat ze het niet konden of durfden.

‘Ik snap het niet, jij hebt helemaal geen probleem met dingen te kopen,’ sneerde Tammy en vragend keek ik haar aan.

‘Waar slaat dat nou weer op?’ Annet gooide haar vaatdoek in de emmer met sop.

‘Sophie kan doen en laten wat ze wil. Ze kan tegen de regels trappen zonder dat het gevolgen voor haar heeft. Ze zeurt over het water, maar ondertussen kan ze gewoon al het water opkopen in de winkel,’ ging Tammy verder. Ik wist dat ze moeite had met mijn *status*. Haar moeder was afgewezen door de generaal en hij had de mijne gekozen als zijn vrouw. Maar wat ze niet wist was dat ik geen recht had op het familie fortuin van de generaal. Daar had mijn liefvallige moeder voor gezorgd.

‘Moet ik mijn mond dan maar houden Tammy? Kom jij dan voor jezelf op en zorg jij ervoor dat dingen veranderen in het dorp?’ Ze had geen idee waar ik allemaal voor had gezorgd door tegen de regels te trappen en te zeuren bij de generaal. ‘Of blijf je met je vaatdoek in je hand klagen over hoe oneerlijk de wereld is, zoals je altijd doet?’

Het was niet helemaal eerlijk dat ik haar dit voor de voeten gooide. Ze was niet in een positie om te zeggen wat ze wilde, maar ik betwijfelde of ze voor de dorpsbewoners was opgekomen als ze wel in zo’n positie had gezeten. Ik was klaar met haar gezeur en gooide de vaatdoek in de wasbak.

‘Het spijt me, maar ik moet ergens anders zijn.’ Annet en Kathy knikten begripvol en ik liep met grote passen de tent uit.

Bij de tent aangekomen hoorde ik twee bekende stemmen ruzie maken.

‘Ja maar...’

‘Niks geen ja maar!’

‘Pap, kom op! Je bent oneerlijk bezig.’

‘Gedraag je eens niet als een verwend kreng.’

‘IK BEN GEEN VERWEND KRENG!’

Ik stond voor de tentflap van de generaal zijn tent. Te oordelen aan de geluiden die ze produceerden was het een felle discussie tussen de generaal en Anna.

Anna kwam met een verhit gezicht uit de tent gemarcheerd. Met een boze frons gleden haar ogen over mijn gezicht.

Verbaasd keek ik haar aan en als blikken konden doden, had ze me in een hoopje as veranderd.

‘Ga jij eens met hem praten.’ Ze wees naar de tentflap achter zich. ‘Hij luistert tenminste naar jou.’

Zonder te vertellen waarover ik met hem in gesprek moest gaan, liep ze briesend weg.

De generaal zat achter zijn bureau te staren naar een stapel papieren. De officierstafel waaraan vanochtend de vergadering had plaatsgevonden, was tegen de zijkant van de tent geschoven.

De generaal keek vermoeid op toen ik voor hem ging staan.

‘Ik heb nu geen tijd om naar je relaas over de regels te luisteren Sophie.’

‘Gaat het wel goed?’ Ik ging tegenover hem zitten in de verassend comfortabele leren stoel. Verbaasd keek hij op en wreef daarna over zijn gezicht.

‘Weet je dat niemand dat ooit aan me vraagt.’ Hij legde zijn handen op het bureau en staarde me aan.

‘Kan ik misschien iets doen?’ Nooit zou ik door hem om hulp worden gevraagd, maar het leek me gepast om het aanbod te doen.

Het was duidelijk aan zijn gezicht te zien dat er iets was gebeurd wat enorm op zijn schouders drukte. Of het met Anna had te maken of met iets anders was me een raadsel.

In gesprekken waar anderen bij waren deed hij vaak alsof ik niet op de hoogte was van de zaken die speelden in het dorp. De officieren wisten niet beter dan dat zulke belangrijke dingen niet werden gedeeld met vrouwen. Echter lag de waarheid iets anders, de generaal nam me vaak in vertrouwen. Uiteraard werd er duidelijk bij vermeld dat ik er met

niemand over mocht praten. Ik wist niet waarom hij dit deed, maar hij begon ermee vlak nadat mijn moeder me destijds een blauw oog had geslagen.

‘Anna heeft ook bescherming, maar nu wil ze iemand anders,’ zuchtte hij. Ik ging rechtop in mijn stoel zitten, dit kon nog wel eens interessant worden.

‘Waarom wil ze een ander?’

Ik wist niet eens dat ze bescherming had. Maar waarom zou ze niet tevreden zijn met bescherming. Ze was zestien en zag het claiming ritueel door een gigantische roze bril. Ze wilde dolgraag worden geclaimd en ze deed alsof niets anders er meer toe deed. Gek werd ik ervan!

‘Sophie, als ik het toch eens wist. Ze wordt nu beschermd door korporaal Carstens, maar ze eist een ander.’ Hij zuchtte diep en sprak verder op een zachtere toon. ‘Tussen ons gezegd. Ik heb mijn twijfels bij Carstens, maar ik kan niet zomaar iemand anders toewijzen. Ik heb mijn mannen nodig.’ Vermoeid staaarde hij naar de papieren die voor hem lagen. Wellicht was dit voor mij een ingang, een prachtige ingetrapt deur waar ik gebruik van zou kunnen maken. Als ik voorstelde dat Bane het over zou kunnen nemen, dan was ik van hem af. En dan was Carstens ook ver uit Anna haar buurt.

‘En als luitenant Bane nou...’ Voordat ik mijn zin af kon maken kwam Bane de tent binnen gelopen.

‘Sorry dat ik stoor generaal, maar er is een situatie ontstaan.’ Bane keek me aan en ik knikte. Dit was voor mij het teken om op te staan en naar de uitgang van de tent te lopen.

Ik stond op, wenste ze succes en liep naar de uitgang van de tent.

‘Sophie.’

Ik draaide me om en keek naar de generaal. Hij leek wel tien jaar ouder.

‘Praat met Anna, alsjeblieft.’ Het klonk als een smeekbede en ik knikte. Bij het verlaten van de tent herinnerde ik me waarom ik in de eerste instantie naar hem toe was gegaan.

‘Generaal, als ik met Anna praat wilt u dan misschien overwegen om...’ Hij onderbrak me voordat ik mijn zin af kon maken.

‘Ik laat jou niet alleen zonder bescherming. Ik heb al gezegd dat...’

Nu was het mijn beurt om hem te onderbreken. ‘Ik begrijp waarom ik bescherming nodig heb.’

Dit trok Bane’s aandacht, aan zijn opgetrokken wenkbrauw te oordelen kwam het voor hem onverwacht.

‘Wat ik wil vragen is of je wil overwegen om mevrouw Appelman meer te betalen voor haar aardappelen. We kopen al jaren haar aardappelen en

toch betalen we haar het minimale. Als wij beginnen met meer te betalen, bijvoorbeeld in de vorm van een fooi, dan zullen andere mensen dit misschien ook oppakken. Wellicht zullen ze dan ook meer voor het dorp willen doen.'

Ik kon moeilijk zeggen dat de rijken belachelijk weinig betaalden en dat ze gerust meer konden betalen als ze niet zo krenterig waren geweest. Maar als ik het bracht als een extra oplossing voor het dorp, dan zou hij erover willen nadenken.

Mijn pleidooi zat erop en meer dan een idee planten kon ik niet doen. Hij leek na te denken over wat ik had gezegd en ik knikte naar Bane. Met een tevreden gevoel verliet ik de tent.

Hoofdstuk 4.

De tafel lag nog steeds in drie delen tegen de kachel. Ik brak de poten van de tafel en legde alles voor de kachel. Op koude avonden kon ik het hout verbranden om mijn huis te verwarmen.

Ik zou echter wel opzoek moeten naar een nieuwe tafel. Meneer Frederiks maakte de mooiste meubels in het dorp. Als ik naar hem toe ging, kwam ik langs het huis van meneer Jager. Ik kon dan gelijk de boeken, die ik had geleend, teruggeven. Al zijn boeken had ik inmiddels al gelezen en af en toe kreeg hij het voor elkaar dat de soldaten nieuwe boeken voor hem meenamen. Hij was vroeger bibliothecaris geweest en had, voor de aanval, dozen met boeken meegenomen naar zijn huis. Dit was een afscheidscadeau geweest omdat hij met pensioen ging. Ik pakte de boeken van de bank en deed ze in mijn rugtas. Ik vond het heerlijk om te lezen en mezelf te verliezen in een wereld die anders was dan degene waar ik in vast zat. En meneer Jager was zo lief om me zijn boeken te lenen, ook al had ik ze onderhand al tientallen keren gelezen.

Ik pakte mijn jas van de grond en liep naar de gang. Ik hoorde geschuifel voor mijn voordeur en verstijfde.

Met een ruk trok ik de deur open en keek in de groene ogen van Anna. Haar gezicht zat onder de rode vlekken en haar ogen waren opgezet. Ze had gehuild.

Ik gebaarde dat ze binnen kon komen en legde de tas met boeken achter de voordeur.

‘Alles goed?’ vroeg ik zo nonchalant mogelijk.

Ze knikte alleen maar en keek toen naar de kapotte meubelen in mijn kamer.

‘Wauw, is er een tornado door je woonkamer gegaan ofzo?’ Ze probeerde de aandacht van zichzelf af te leiden. Een tactiek die ze van mij had gekopieerd. Ik probeerde de aandacht altijd van mij af te leiden wanneer mijn moeder weer begon over het claimen.

‘Weet je wat mooi zou staan in je huis? Een paar bijzettafels. Wij hebben ze ook en ze zijn heel handig om je boeken op te leggen.’

Ik bestudeerde haar gezicht, maar zei niets. Anna vond het verschrikkelijk wanneer er een stilte viel en ze wist dat ik door haar vertoning heen keek. Ze begon zenuwachtig heen en weer te lopen in de hal. Ze leek moeite te hebben om haar woorden te vinden en wanneer ze

iets had bedacht stopte ze met lopen en keek me aan. Maar er was iets waardoor ze het niet aandurfde en weer begon te ijsberen.

‘Ik moet toevallig naar meneer Frederiks voor een nieuwe tafel. Heb je zin om mee te gaan?’ Ik pakte mijn tas weer op en gooide hem over mijn rug.

Ze leek opgelucht en knikte. ‘Wat is er eigenlijk met je tafel gebeurd?’ ze wees naar de stapel met brandhout voor de kachel.

‘Ik struikelde,’ loog ik en zag dat ze me niet geloofde.

‘Mam?’ vroeg ze en ik schudde mijn hoofd. Ze liet het verder rusten en samen liepen we naar buiten.

Een tijdje liepen we in stilte. Meneer Frederiks woonde aan de andere kant van het dorp.

‘We hebben bescherming door jou.’ Het verwijt was hoorbaar in haar stem.

‘Hoe bedoel je?’ Wist ze soms dat ik de inbreker was waar ze naar op zoek waren?

‘Pap doet het om jou te beschermen. Je bent altijd al zijn favoriet geweest en omdat jij niet geclaimd wil worden heeft hij bescherming geregeld.’

Ze was soms te volwassen voor haar leeftijd. En als puber zag ze de wereld anders dan ik.

‘Doe niet zo gek. Ik ben echt niet zijn favoriet.’ Een tijd geleden had ik er voor gekozen om niet meer met haar over het claiming ritueel te praten.

Het was op den duur een vast onderwerp aan de eetkamertafel geworden.

‘Hij houdt van ons allebei evenveel Anna.’ Dat onze moeder meer van haar hield dan van mij zei ik er niet bij. Maar aan de liefde van de generaal twijfelde ik niet. Hij nam voor mij evenveel tijd als voor Anna. Maar als puber zag ze het anders. Ze zag de wereld in miljoenen kleuren en bij elke kleur hoorde weer een andere emotie.

‘Echt niet,’ mikkend stak ze haar kin vooruit waardoor ze sprekend op onze moeder leek.

‘Stel je niet aan. Hij heeft het gewoon zwaar en dan ga jij hem vragen om iemand anders. Het is voor hem ook niet makkelijk.’ Ze liet een gilletje horen en keek me boos aan waardoor ze nog meer op mam ging lijken.

‘Hij heeft het je verteld?’ Ze sloeg tegen mijn arm.

Ik wreef over mijn pijnlijke arm en keek haar boos aan. Ze had me niet hoeven te slaan omdat de generaal ervoor koos om me in vertrouwen te nemen.

Haar gezichtsuitdrukking ging weer naar verontschuldigend en ze veranderde van onze moeder weer in zichzelf.

Ze mompelde een excuus en sloeg haar armen om me heen.

Meneer Frederiks was blij met mijn opdracht om een eetkamertafel te maken. Na de rellen was hij aangesteld als een van de timmermannen van het dorp. Hij was te oud voor het leger en daarom leek het de generaal de beste oplossing om hem zijn oude beroep weer op te laten pakken. We moesten immers allemaal bijdragen aan ons dorp. En zo werd een man van zeventig jaar oud weer een timmerman.

Net als de rest was hij afhankelijk van de opdrachten van de mensen uit het dorp. De rijken bestelden regelmatig meubelen en betaalden hem dan het minimale. Ze weigerden bij hem te kopen als hij er iets van zei. Het was een harde wrede wereld geworden en zoals altijd waren de rijken de baas.

‘Weet je het zeker Sophie? Dan wordt hij wel erg zwaar.’

Gekscherend had ik gezegd dat het een dikkere tafel moest worden zodat ik er niet doorheen zou gaan als ik weer zou struikelen. Hij kon er echter niet om lachen.

Ik knikte en vertelde hem dat ik wel iemand zou regelen die me zou helpen met tillen. Hij krabbelde iets op een blaadje en gaf deze aan me. Hij had ongeveer twee weken nodig om de tafel te maken en het kostte veertig gouden munten.

Het bedrag liet me even slikken. Veertig gouden munten was ook voor mij een enorm groot bedrag. Sinds mijn moeder had besloten dat ik niets met het familie geld te maken mocht hebben, moest ik zelf mijn inkomen zien te regelen. De regel dat ik, als generaals dochter, niet mocht werken had ze echter niet aangepast. Alsof ze het erom deed.

Dit zorgde ervoor dat ik stiekem klusjes deed voor mijn dorpsgenoten. Het kwam niet vaak voor dat ik er munten voor terug kreeg, omdat ik ervoor koos om de armen in het dorp te helpen en niet de rijken. Die hadden hun eigen hulpjes en ze waren te bang voor de represailles van mijn moeder.

Het zou even duren voor ik de veertig gouden munten bij elkaar had gespaard, maar het was het waard. Met de munten zou hij zijn vrouw en zichzelf voor een lange tijd kunnen onderhouden. Wellicht dat ik de generaal om een lening zou kunnen vragen. Wenselijk was het niet, maar het was voor een goed doel.

‘Ik weet dat het veel is, maar het hout is erg duur deze dagen.’ Hij voelde zich waarschijnlijk schuldig omdat ik geschrokken naar het briefje keek.

‘Oh, geen probleem. Ik regel wel wat.’ Ik bedankte hem en liep met Anna richting het plein.